

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.634 van 29 september 2008
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2008 heeft ingediend om schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 april 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. FIERENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster dient op 6 november 2007 een aanvraag in tot vestiging. Op 8 april 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging in de hoedanigheid van ascendent.

Ascendent/descendent ten laste:

De Belgische descendent beschikt niet over voldoende geldelijke middelen om betrokkene een afdoende levensstandaard, rekening houdend met het geldend integratie-inkomen in België, te garanderen.

Aangezien betrokkene zich niet heeft aangemeld voor het verstrijken van de geldigheid van zijn/haar A.I. (art. 61 §2 van het K.B. van 08 oktober 1981), werd de beslissing tot weigering van de vestiging genomen op basis van artikel 45, alinea 3 van de wet van 15.12.1980.”

2. Betreffende de procedure.

Verzoekster vraagt dat de grond van de zaak zal worden beslecht en de vestigingsaanvraag van 6 november 2007 als bloedverwant in opgaande lijn ten laste van de Belg toe te staan.

Verzoekster beroept zich op het Europees recht terwijl zij zelf toegeeft dat de vestigingsaanvraag in functie van een Belg werd gedaan in België, zodat het grensoverschrijdend communautair element in casu ontbreekt. Overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet dient de Raad uitspraak te doen als annulatierechter over een beroep dat wordt ingesteld tegen een beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende een weigering tot vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad, een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St.*, Kamer, 2005-06, nr. 2479/011, 40). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het E.V.R.M. en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt in een eerste onderdeel dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet als enige voorwaarde voor de vestigingsaanvraag oplegt dat zij ten laste moet zijn van de Belg, dat de wet van 25 april 2007 een nieuwe voorwaarde heeft toegevoegd om met succes de vestigingsaanvraag te formuleren met name de vereist van voldoende inkomsten van de Belg, dat deze nieuwe strengere voorwaarde in de wet van 25 april 2007 slechts van kracht wordt op 1 juni 2008, dat de bestreden beslissing blijkbaar reeds rekening houdt met de nieuwe strengere voorwaarde in de nieuwe wet, dat de Vreemdelingenwet nergens een verduidelijking of uitleg inhoudt van het begrip “ten laste van”, dat het begrip “ten laste van” een ruimere betekenis heeft dan louter maar het financiële aspect, dat zij sedert september 2007 is gaan inwonen bij haar zoon en zijn echtgenote, dat zij geen huur-, elektriciteit-, water- en gaskosten betaalt, dat zij wegens haar uiteengezette situatie toegewezen is op de zorgen van haar zoon en diens gezin, dat deze laatsten dan ook effectief de zorg over haar waarnemen, dat haar zoon een verbintenis tot tenlasteneming heeft ondertekend ter hare gunste, dat haar zoon tussen 2001 en 2007 op regelmatige basis geld heeft verzonden naar haar, dat in de aanslagbiljetten van de fiscus van haar zoon rekening is gehouden met de onderhoudsuitkeringen ten gunste van haar en dat het ministerie in casu een verkeerde toepassing heeft gemaakt van de wet. Zij betoogt in een tweede onderdeel dat het ministerie duidelijk onzorgvuldig is tewerk gegaan, dat doorslaggevend is geweest de gezinshereniging met haar zoon en diens gezin, dat de bestreden beslissing moet aanzien worden als een inmenging in haar gezinsleven, dat de beslissing diende te vermelden welk wettig doel zij nastreefde en diende toe te lichten in hoeverre de inmenging evenredig was met dit doel, dat het gemeentebestuur van Tienen haar familiale redenen kende die aan de aanvraag tot vestiging ten grondslag lagen, dat er geen belangenafweging is gebeurd tussen de motieven van de bestreden beslissing en de ontwrichting van haar gezin en dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met voormelde elementen van haar privéleven doch zich heeft beperkt tot een standaardclausule eigen aan iedere beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten zonder haar concrete situatie te bespreken.

3.2. Artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet luidt op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”

Ten laste zijn is – ook voor het inwerkingtreden van de wet van 25 april 2007 – een wettelijke voorwaarde en houdt in dat de tenlastenemer een natuurlijke persoon is die over voldoende middelen beschikt om een bijkomende persoon in onderhoud te voorzien en dat degene die ten laste wordt genomen onvermogen is. Het bestuur mag nagaan of er voldaan is aan deze wettelijke voorwaarde. Het is niet onredelijk van het bestuur om aan de aanvrager te vragen het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de persoon bij wie hij zich komt vestigen.

De wettelijke voorwaarde van “ten laste zijn” heeft precies als ratio legis dat de vreemdeling die naar België komt niet ten laste dreigt te vallen van het Belgische sociale zekerheidssysteem. Hieruit volgt dat het “ten laste zijn” wel degelijk financieel van aard is. Ter ondersteuning hiervan kan enerzijds worden verwezen naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (R.v.St., nr. 155.649, 1 maart 2006) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43). Het betoog van verzoekster dat “het begrip ‘ten laste van’ een ruimere betekenis heeft dan louter maar het financiële aspect” mist kennelijk juridische grondslag.

Uit het verslag betreffende de aanvraag tot vestiging blijkt dat verzoekster volgende documenten heeft overgelegd:

- Marokkaans paspoort
- Paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel
- Visum
- Geboorteakte zoon
- Bewijzen van geldstortingen

Op 2 januari 2008 wordt na voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek aan verzoekster meegedeeld dat volgende documenten nog niet werden overgemaakt:

- Bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte
- Bewijs van de inkomsten van de Belgische descendent (werkgeversattest met de geldigheidsduur + recente loonfiches, inkomsten OCMW, RVA, ziekteuitkeringen, ...)
- Samenstelling van het gezin van de descendent

Op 21 januari 2008 worden volgende documenten bijgebracht:

- Bewijs van onvermogen in het land van herkomst
- Bewijs van inkomst van Belgische descendent + overige leden van het gezin
- Samenstelling van het gezin

Uit deze documenten blijkt dat de persoon in functie van wie de aanvraag werd gedaan zelf ten laste is van de Belgische overheid. Hij krijgt een werkloosheidsuitkering en is ten laste van de mutualiteit omdat hij voor 66 procent arbeidsongeschikt is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006). Artikel 8 van het E.V.R.M. kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofdte van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Om de omvang van de verplichtingen van de staat te beoordeelen, moeten alle aspecten van de situatie in aanmerking genomen worden, waaronder de situatie van de betrokkenen en het algemeen belang van de staat (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 34-38). Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het E.V.R.M. kan beroepen moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie en moet het bijzonder moeilijk zijn om in het land van oorsprong een familie- of gezinsleven te leiden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 42). Verzoekster maakt met haar betoog dat “het gemeentebestuur van Tienen haar familiale redenen (kende) die aan de aanvraag tot vestiging ten grondslag lagen” niet aannemelijk dat zij ten aanzien van het bestuur voldoende elementen heeft aangevoerd dat het bijzonder moeilijk is om in het land van oorsprong een familie- of gezinsleven te leiden.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Het enig middel is niet gegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenen twintig september tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC.